

Με Δύναμη απ'την Κηφισιά

Μάρω: Κουκλίτσες μου, γεια σας.

Φωτεινή (στην Α): Εγώ, πάντως, δεν ξανασυζητάω. Ούτε συμφωνίες κάνω. Ούτε διαφωνίες λέω. Τίποτα. Ό, τι θελω θα κάνω. Και μη μου πει κανένας τι θα κάνω στη ζωή μου. (Τρέμει ολόκληρη.)

Αλέκα: Έλα, τώρα, μην κάνεις έτσι.

Μ: Τι έπαθε;

Α (στη Φ): Ηρέμησε.

Φ: Έχω πάθει κρίση.

Α: Ηρέμησε.

Φ: Βρίσκομαι σε κρίση αυτή τη στιγμή.

Α: Να σου φέρω ένα Λεξοτανίλ;

Φ: Δεν μπορώ άλλο πια! Υφίσταμαι πιέσεις.

Α: Ηλέκτρα, πού έχουμε τα Λεξοτανίλ;

Φ: Έχω πάρει, μωρό μου. Πριν φύγω απ' το σπίτι. Γιατί θα πηγαίναμε σε δρακουλιάρικο. Πήρα ένα. Κι όταν μ' έδωξε αυτή, πήγα εκεί στον κήπο – στη βρυσούλα εκεί που ποτίζει τα λουλούδια – κι ήπια ακόμη ένα.

Α: Ε, θα ηρεμήσεις τώρα.

Μ: Την έδωξε; Ποιος την έδωξε;

Α: Θα σε πιάσει το Λεξοτανίλ και θα ηρεμήσεις.

Φ: Ναι. Τώρα θ' αρχίσει αυτή να λέει τα δικά της. Μην τη συγχωρήσεις. Μην τη συγχωρήσεις.

Μ: Δεν καταλαβαίνω. Τι συμβαίνει;

Φ: «Φύγε φύγε κι έρχομαι -- φύγε φύγε κι έρχομαι» Σε ποιον λες «φύγε φύγε κι έρχομαι»;

Μ: Ποιος είπε «φύγε φύγε κι έρχομαι»;

Α: Δεν έπρεπε να το πεις αυτό το πράγμα.

Μ: Είπα εγώ «φύγε φύγε κι έρχομαι»;

Φ: Εγώ δε συζητάω πια.

Α: Έχει δίκιο, Μάρω.

Φ: Τελείωσε.

Α: Τι θα πει «φύγε φύγε κι έρχομαι»;

Μ: Είπα τέτοιο πράγμα; Δεν ξέρω. Δε θυμάμαι. Ήμουν αναστατωμένη.

Φ: Ε, βέβαια. Ήσουν αναστατωμένη γιατί σ'έπιασα στα πράσα.

Α: Είχες μέσα τον Χοντρό.

Μ: Ποιον Χοντρό;

Φ: Γι' αυτό ήσουν αναστατωμένη.

Α: Και της λες «φύγε φύγε κι έρχομαι». Δεν καταλαβαίνει η άλλη όταν βλέπει το σακάκι του Χοντρού στο βάθος;

Μ: Ποιο σακάκι;

Α: Το σακάκι του Χοντρού. Το καρό.

Μ: Το σακάκι του Χοντρού;

Φ: Δε σ' το 'πα ότι θ' αρχίσει πάλι τα ίδια;

Μ: Παιδιά, δεν είναι έτσι τα πράγματα.

Α: Έχεις πάθει μονομανία με τον Χοντρό, Μάρω.

Φ (στην Α): Δε σ' το 'πα πριν;

Μ (αγριεύει): Για να σας πω...

Α: Πρέπει να το παραδεχτείς, Μάρω. Έχεις μονομανία.

Μ: Και μην επιμένετε να τον αποκαλείτε Χοντρό. Ο άνθρωπος δεν είναι καθόλου χοντρός.

Φ: Δεν είναι χοντρός;

Μ: Είναι ο Σταύρος χοντρός;

Φ: Και τι είναι τότε;

Μ: Είναι γεροδεμένος.

Α: Γεροδεμένος, αλλά του χρειάζεται να κάνει λίγη διαίτα.

Μ: Απλούστατα είναι εύσωμος.

Α: Είναι λίγο βαρύς, πάντως. Φαίνεται και στο περπατήμα του.

Μ: Δεν είναι, όμως, υπέρβαρος.

Φ: Είναι υπέρβαρος.

Α: Με τις καινούργιες προδιαγραφές είναι υπέρβαρος.

(Παύση. Η ΦΩΤΕΙΝΗ κάνει βόλτες πέρα δώθε.)

Φ: Μα είναι δυνατόν να διώχνω εγώ τον Αντώνη και να τον αφήνω εκεί να σπαράζει.

Και να σπάει η Αλέκα τις κασέτες του τενόρου μία μία και να τον

ξεγράφει οριστικά και να 'ρχεσαι εσύ να μας το παίζεις ανάποδα και να κολλάς σαν στρείδι στον Χοντρό;

Μ: Αν θες να ξέρεις, δεν ήταν ο Χοντρός.

Α: Δεν ήταν ο Χοντρός;

Μ: Δεν ήταν ο Χοντρός.

Φ: Τότε γιατί δε μ' άφηνες να μπω μέσα;

Μ: Γιατί δεν ήταν ο Χοντρός. Ήταν άλλος.

Α: Άλλος;

Φ: Ποιος ήτανε;

Μ: Δεν ξέρω. Δεν ξέρω...

Α: Δεν ξέρεις;